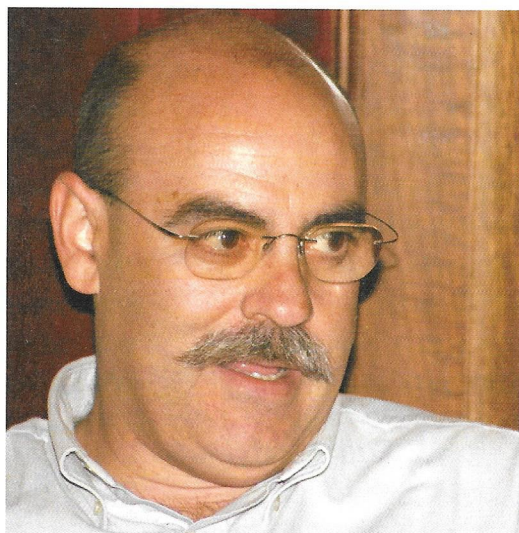

Andreu Massoni,
president del Gremi de Jardineria
de Catalunya

**“El gran esclat de la jardineria
al nostre país va començar amb
els ajuntaments democràtics.”**

Andreu Massoni i Terré, gerent de les empreses Massoni, S. L., i Jardín Móvil, S. L., és enginyer tècnic agrícola i postgrau de Jardineria i Paisatgisme per la Universitat Politècnica de Catalunya. El seu pare va fundar, l'any 1952, l'empresa Massoni, que avui és una de les més importants de serveis de jardineria de Barcelona. Des de fa prop de tres anys és president del Gremi de Jardineria de Catalunya, que agrupa unes tres-centes setanta empreses del sector.

Si jo li digués que tinc un capital important per invertir en un negoci, per quines raons em recomanaria vostè que el posés en el sector de la jardineria?

D'entrada, li diria que és un sector molt vocacional i molt gratificant, perquè es treballa amb sers vius, perquè hi ha tot un procés creatiu i amb un resultat que es produeix quan neix el jardí. Tot i que aquest concepte potser és una mica equivocat. Construïm un jardí i diem: “Ja està, ja l'hem acabat!” I és precisament aleshores quan comença la feina, que és fer-lo créixer i portar-lo cap a la idea prèvia que en teníem.

Per quines raons no està prou valorat?

Fins fa uns vint-i-cinc anys, pràcticament tothom vivia en pisos i gairebé no hi havia ni jardins ni parcs públics als nostres municipis. Ara hi ha la primera generació que disposa de jardins domèstics, i n'està aprenent. Crec que quan hagin passat dues o tres generacions hi haurà molta gent que valorarà la jardineria.

Quins són els principals subsectors dintre de la jardineria?

Hi ha dos subsectors bàsics, que són la construcció i el manteniment. Encara que també hi ha empreses que es dediquen a totes dues coses i fins i tot tenen *garden centers*. Els gar-

dens, però, no entrarien en l'àmbit de la jardineria. A mesura que va evolucionant, el sector es va especialitzant. Algunes empreses treballen específicament el tema de la gespa, que és tot un món en si mateix; d'altres només fan instal·lacions de reg. Tot canvia.

Quina influència té en el sector l'urbanisme que es promou des dels ajuntaments?

El gran esclat de la jardineria al nostre país va començar amb els ajuntaments democràtics. Moltes empreses han crescut a partir d'aquesta acció continuada dels municipis en els darrers vint-i-cinc anys per crear espais enjardinats arreu, ja que no hi havia pràcticament res. Però el gran problema que tenim és el manteniment.

Per què hi ha aquest problema?

Per exemple, a França, quan es fa el projecte constructiu, s'hi incorpora un projecte de manteniment, i aquí, no. Es fan unes especificacions molt clares per al manteniment, perquè el que ha projectat el jardí sap com vol aquells arbustos o l'evolució que tindran aquelles plantes o l'arbrat. És capaç de veure el jardí acabat i d'imaginar-se'l d'aquí a cinc o deu anys, que és quan tot afagarà volum i forma. Cal, doncs, un procés de manteniment per portar-lo cap a aquesta direcció. Aquestes especificacions sobre el que s'ha

**No hem assumit
el manteniment,
i, si un jardí no
es manté, es pot
perdre de forma
irreversible**

d'anar fent estan marcades en el mateix plànol del projecte. D'altra banda, el manteniment val diners, perquè la mà d'obra és cara. És important la percepció que es té d'això, i ara parlo de l'àmbit privat. Quan una persona es fa un jardí mira els diners de què disposa i, si li va bé, tira endavant. Ara, quan se li diu que ha de pagar una quota fixa mensual per mantenir-lo, encara que siguin pocs diners, això ja no ho vol. A partir d'aquí s'entra en una dinàmica de guerres de preus i es rementa el mercat.

És per una qüestió cultural...

No hem assumit el manteniment. Hi ha una altra consideració: si una casa, per exemple, no es pinta, doncs està lletja i ja es pintarà en el seu moment. És clar, un jardí no funciona així. Si no es manté, arriba un moment que no és que tingui mal aspecte, és que allò es perd, i de vegades de forma irreversible. Estem parlant, com hem dit abans, de sers vius.

Havia apuntat anteriorment el tema de la professionalització. Què passa en aquest aspecte?

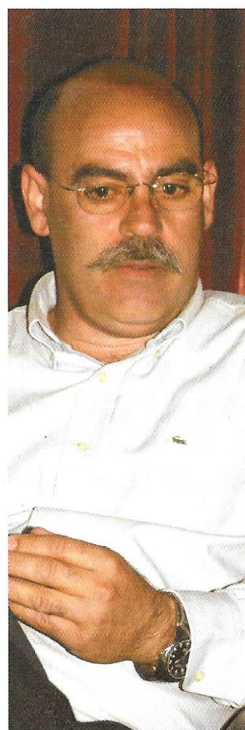
El creixement de la jardineria ha estat tan gran en tan poc temps que molta gent ha accedit a la professió sense cap títol ni qualificació professional. És normal que ho facin, perquè hi veuen mercat i possibilitats, i, aleshores, les empreses es van trobant amb dificultats. Aleshores, des del gremi hem de fer formació a persones que estan en actiu.

Dins d'aquest creixement de la jardineria, qui té més pes: la demanda privada o la pública? Precisament, en aquests moments estem treballant amb la Generalitat per portar a terme un estudi seriós del sector per precisar dades com aquesta i d'altres, que ens permetran conèixer detalls com el nivell de professionalització o d'informatització de les empreses.

Què destacaria dintre del camp de la innovació?

Les cobertes verdes per a habitatges, que estan relacionades amb l'arquitectura bioclimàtica. La seva funció és evitar les temperatures extremes a dins de les cases, així com retenir l'aigua de la pluja. Pel que fa a l'aigua, hi ha la promoció de les plantes autòctones amb baixos requeriments hídrics; aquest serà un dels temes principals del nostre proper congrés, el febrer del 2006, tot i que, en realitat,

Els àrabs, quan van estar aquí, ja feien jardineria amb espècies autòctones

En la jardineria mediterrània, els parterres de gespa no existien. Hi són des que vam començar a mirar al nord

no és un tema nou. L'altre serà el dels recursos humans.

Quina és la seva visió sobre la tendència de triar les plantes més adequades al nostre clima?

Tradicionalment, en la jardineria mediterrània, els parterres de gespa no existien. Eren parterres amb heura o amb graves. A partir dels anys cinquanta i seixanta vam començar a mirar al nord i a importar models mimèticament. També perquè tota la bibliografia que hi havia sobre jardineria estava feta als països del nord i d'acord amb el seu clima. De fet, ara estem redescobrint una tradició. Els àrabs, quan van estar aquí, ja feien jardineria amb espècies autòctones i també la trobem als jardins dels claustres dels monestirs.

L'ús de l'aigua és un gran repte per a la jardineria?

Una de les grans desgràcies per a la jardineria han estat certs usos dels regs automàtics. No pels sistemes de reg en si mateixos, que són bons com a eina, sinó perquè de vegades s'utilitzen malament. És molt fàcil pitjar un botó i que regui, i així gastem més aigua de la que cal. Això, a més, té altres efectes: les plantes no arrelen bé, aleshores es fan més sensibles a les malalties i entrem en un cercle cada vegada pitjor. Si els regs es gestionessin millor, tant a nivell públic com privat, la jardineria hi guanyaria i el consum d'aigua seria menor.

Quines han de ser les principals línies estratègiques de futur per al sector?

Si volem seguir creixent i ser reconeguts, hem de treballar i funcionar com a empreses. Ara n'hi ha moltes de familiars. Un bon nombre de persones hi han accedit, com deia al principi, de manera vocacional. Entenem en plantes, en substrats i en regs, però ens falta més visió empresarial. En el primer congrés ja es va plantejar aquest tema, i ara hi estem aprofundint a través de cursos i de divulgació. Per altra banda, cada cop tindrem més relació amb professions emergents que en altres països ja fa anys que hi són, com els paisatgistes. Finalment, voldríem que en els projectes d'obra pública, els de jardineria sortissin diferenciats dels constructius, si no, les grans constructors subcontracten les nostres empreses i això degrada la nostra tasca. Com que el paquet és conjunt, si es decideix retallar pressupost, d'on es treu? Doncs de la jardineria. ■

Albert Punsola